

(Priloga Vrtnu.)

Št. 4. Ljubljana, dné 1. aprila 1907. XV. tečaj.

Sijaj, sijaj, zlato solnce ...

Sijaj, sijaj, zlato solnce,
cvetke vabi nam na dan,
da bo v pomladanskem cvetju
širna spet vzcvetela plan.

Sijaj, sijaj, zlato solnce,
da bo gozd ozelenel;
v njih vesele svoje pesni
ptičev zbor nam spet zapel.

Sijaj, sijaj, zlato solnce,
in razjasni nam obraz,
da veselo bomo peli,
pozabili zimski mraz.

Rajko Rojev.

Pomlad se vrača.

Juhéj, zdaj zmagana beži
čez gore starka zima;
razdrôbiljen ščit in zlomljen meč,
plašč ves raztrgan ima.

Že privabilo solnčece
je zvončkov nam iz zemlje,
po sôjnih bregih kak žefran
že tudi v listju dremlje.

Solze ostavlja za seboj
kot biserne kristale:
potoček v strugi zbira jih,
potaplja v šumne vale.

Po vejah glasnih pevcev zbor
skakljá, veselo poje,
si ročno dela gnezdeca
za drobne mlade svoje.

Mokriški.

Kakšne otroke ima rada Marija.

IV. Vsaka dobra mati želi, da jo otroci **ljubijo**. Ker jih ona sama tako zelo ljubi, bi pač tudi nobene druge reči tako težko ne pogrešala kakor njihove ljubezni. Naj bi bili otroci v drugih rečeh še tako izvrstni, vendar bi jih mati ne mogla biti vesela, ko bi ji ne kazali nikakršne vdanosti, ko bi ji ne povračevali ljubezni za ljubezen! Milo bi se morala pritoževati ljubeča mati: „Oh, koliko sem storila za svoje otroke; koliko noči sem prebedela zaradi njih; koliko težkih stopinj storila zanje. Kolikokrat sem si sama pritrjavala, da je bilo le otročičem ustrezno . . . ná, zdaj me pa nehvaležno pozabijo in se niti ne zmenijo zame!“

Obratno pa, kako je srčno vesela skrbna mati, ako vidi, kako se trudijo njeni dobri otročiči, da bi ji materinsko ljubezen povračevali s svojo otroško ljubeznijo, kolikor in kjer le morejo!

Velika je materina ljubezen do otrok; večje in plemenitejše si ne moremo misliti. Vendar pa smemo trditi, da precej za materinsko ljubeznijo pa pride otroška ljubezen, ako se žarno zaneti v dobrem detinskem srcu. Rad bi vam natančneje opisal tako detinsko ljubezen, ki jo ima dober otrok do svoje ljubljene matere; pa je ne morem popolnoma. Kakor je nepopisna materinska ljubezen, enako otroška. Vse, kar vam morem zapisati o njej, je le nepopolna slika.

Dober otrok, ki ljubi svojo mater, ne pozna na svetu nobenega človeka, ki bi ga mogel tako čislati in ljubiti: mati mu je nad vse! Najljubši kraj mu je — blizu matere! Najljubša družčina — pri materi! Najprijetnejši pogovori — z materjo! Njegove misli so največkrat pri materi. Če je na tujem, se suče njegovo trpko domožalje največ okrog ljube matere; najbolj si želi zato domov, da bi zopet zrl miljeno obličje drage mame svoje. Če je doma, se mu zdi dolgočasno, ako gre le za nekaj dni mati od doma; in kako se vzradosti, ko se zopet povrne! Če je tak otrok vesel, najprej teče materi naznanjat, kaj ga je

razveselilo; če je pa žalosten, zopet hiti materi opisovat svoje nezgode. Če je v stiski in potreben pomoči, najprej in najbolj zaupno pribeži k materi. Z nikomer ni tako sočuten kot z materjo: z njo se veseli, z njo žaluje. Če se mati joka, joka se tudi on, dasi ne ve, zakaj.

Ker tako zelo ljubi svojo mater, se pa tudi ničesar bolj ne boji kakor tega, da bi kaj ne razžalil svoje dobre matere. Vendar stem še ni zadovoljen, da je nikdar ne žali; marveč si na vso moč prizadeva tudi za to, da bi ji napravljajl veselje. Oj, otroška ljubezen je iznajdljiva: hitro spazi, kaj je materi posebno všeč; že na očeh ji bere, kaj bi rada. Pristrčno-hvalležno ji častita ob godovih; veselo se poslužuje vsake prilike, kje in kako bi mogel kaj bolj postreči svoji materi; natančno izvršuje njene ukaze in svete, celó njene želje itd. Pripravljen je celo stradati in trpeti slehrne muke, da je le ustrezno — ljubljeni materi!

Pa zdi se mi, da sem že predaletč zašel. Naloga mi je, le opisovati otroke, ki jih ima Marija rada. Toda stem, da sem opisal, kako ljubi dober otrok svojo zemeljsko mater, sem tudi že povedal, kako naj tudi vsak Marijin otrok ljubi svojo nebeško Mater, da ga bo mogla rada imeti. Rad mora biti v bližini svoje rajske Matere Marije: v Marijinem svetišču, v Marijinih kapelicah, pred Marijinimi kipi in slikami. Rad se mora pogovarjati s svojo prevzvišeno Materjo: mnogokrat hrepeneče misliti nanjo, njej priporočevati in izročevati vsa dela in opravila, veselje in žalost; pogosto in goreče se ž njo pogovarjati v svetih vzdihljajih, v molitvah in pesmih. S posebnim navdušenjem naj praznuje Marijine praznike . . . Zaupno naj jo kliče na pomoč v trpljenju in stiskah, zlasti v izkušnjavah in dušnih nevarnostih. Predvsem pa naj se trudi, da bi se ji prikupil z lepim in nesvarljivim vedenjem.

* * *

Za vzornika otroške ljubezni do Marije vam posebej priporočam v posnemo **sv. Stanislava**. Kako pristrčno je ljubil ta angelsko nedolžni svetnik Mater božjo, nam v popisu njegovega življenja kaže zlasti

tole: „Kar ga je spominjalo na Marijo, mu je bilo najljubše; kdor mu je govoril o Marijini slavi, tega je najraje poslušal; o Mariji govoriti, Marijine knjige brati in Marijine molitve moliti — to mu je bila nebeška radost. Če so imeli v šoli takozvane „proste“ naloge, da si je sam lahko izbral reč, o kateri je hotel pisati, si je izbral in pisal najraje kaj v čast in slavo svoji nebeški Kraljici. Če je kje zagledal ime Marijino, ga je poljubil, ozrl se proti nebu in spoštljivo pozdravil svojo preljubo Mater. Ob strani v bukvah je večkrat zapisal ime Marijino ali pa prošnjo: „Marija, bodi mi milostljiva!“ Kadar je slišal pri jezuitih popoldne peti „Salve regina!“ mu je angelsko obličje žarelo veselja in češčenja. Na Dunaju so imeli takrat plemeniti mladeniči med seboj posebno družbo za počesčevanje Matere božje. Stanislav je bil te družbe najgorečnejši ud.

Tako je že v prvi mladosti sveti mladeniček častil in ljubil Marijo. Ta detinska ljubezen se je pa z leti še čimdalje bolj izpopolnjevala. Ko je v Rimu sprejel redovniško obleko, se mu je zdelo, da jo sprejme iz roke svoje Gospe in Matere Marije. V samostanu je s svojimi tovariši velikokrat in rad govoril o Materi božji. Hvalil je njeno čast in povzdigoval njene brezštevilne prednosti; povelečeval je njene čednosti in popolnosti; čudil se je njeni neizmerni slavi in sreči, ki jo vživa v nebesih. In da bi po vrednosti oznanjal slavo Marijino, se je posluževal tako krepkih in vzvišenih izrazov, da je bilo lahko spoznati, da so mu odzgoraj navdihnjeni. Iznašel je nove hvalnice, nove naslove, s katerimi je častil Marijo; rabil je nove prilike in podobe, da bi bolj povikševal njene zasluge. Popisoval je prikazovanja presv. Device, našteval njene milosti in pripovedoval čudovite zglede njenega varstva. In vsa ta zgovornost mu je izvirala iz čistega studenca goreče detinske ljubezni. Pred delom se je navadno obrnil do ene ali druge izmed mnogih cerkev, ki so v Rimu posvečene presveti Devici, ter prosil njenega blagoslova. Pri molitvi se mu je že z neko gotovostjo poznalo na obrazu, ali moli Marijine molitve, zakaj zapazili so, da takrat, ko je molil rožni

venec ali Marijine dnevnic, je sijalo njegovo čelo tako pobožno in tako ljubeznivo, kakor bi se mu bila Marija vidno prikazala in bi se ž njo v pričo pogovarjal.

V praznik Marije Snežnice je nekikrat spremljal patra Emanuela v neko Marijino cerkev. Med drugim pogovorom vpraša pater mladega novinca, kako zelo ljubi Mater božjo. Stanislav ne ve drugega odgovoriti kot prelepe besede: „Kaj vam hočem reči, saj je moja Mati!“

Tako izredno ljubezen je tudi Marija povračevala z izredno ljubeznijo. Kar jo je prosil, mu je izpolnila. Njegovi vrstniki so imeli navado reči: Kdor hoče od nebeške Kraljice prejeti kako milost, naj se obrne do Stanislava in njegovim rokam naj izroči svojo prošnjo, — „svojemu Benjaminu ne bo odrekla ničesar.“ Posebno pa mu je izprosila največjo milost — srečno smrt, in sicer isti dan, ko si je sam želel — na praznik njenega vnebvzetja. Nebeška Kraljica se mu je vidno prikazala ter mu lajšala in slajšala zadnje trenutke na zemlji. Kako obilno mu pa šele zdaj v nebesih povračuje njegovo ljubezen!

Pomladni sneg.

Aj, ti snežec nagajivi,
kaj si se spozabil,
da še zdaj nas nadleguješ?
Kdo te je pa vabil?

Žametastokriše pomlad
nam metulje stvari;
kaj nam tvojih je metuljev,
tvojih belih mari?

Aj, le čakaj! Solnce pošlje
novih zlatih žarkov
to potil, topil se bodeš
v brozgi blatnih jarkov!

Soràn.

Pri zajčkih.

Prijetno je pa na kmetih le najbolj — naj reče kdo, kar hoče. Tu je živa zabava, živo veselje!

Res, lepe so gosposke, mestne sobane; toda notri vlačijo gosposki otroci lesene konjičke, lesene kravice, lesene osličke in teličke. Pestujejo lesene ovčice in mačice, ki jih je treba šele naviti, da tečejo; pritisniti, da mekečejo in mijavkajo. Ali je to kaj? —

Na kmetih imamo pa to vse res živo. Vse skače samoodsebe, rezgeče, muka, laja, bekeče in mijavka. To je življenje, to je veselje, živa igrača!

Pri nas na kmetih imajo narejene igrače veljavo le pri dve- triletnih samosrajčnikih. In še pri teh samo pozimi; poleti pa leže leseni konjci in debelooke punice iz žaganja pod streho in samevajo med nepotrebno šaro in ropotijo.

Glejte jih: Kodranova dva, Jančeta in Manico, koliko zabave in kratkočasje imata pri svojih zajcih! Da, materi se zdi, da še malo preveč. Pa vendar potrpe ž njima, češ boljše je, da sta pri nedolžnih zajcih kot pri malopridni tovarišiji. In prav imajo Kodranova mati.

Sicer tudi Kodranovemu očetu niso zajci popolnoma po volji. Vse je v luknjah v hlevu in v ovčjaku. Pa kaj se hoče: boljše nekaj škode v živinski staji kot pa morda mnogo v nedolžnih otroških srcih.

Pa pustita otrokoma veliko veselje in zajcem prijetno življenje. Imajo pa res Kodranovi zajci uprav gosposko življenje. Zelenjava je njih jed poleti in pozimi. Že jeseni preskrbita Janček in Manica za zimo. Vsakovrstnih zelj spravita v gorko klet. No, pa saj tudi repa in korenje sproti odganjata odrastke, nežno jed za zajčje smrčke.

Jančku in Anici je pa tudi zajčje življenje vedno na skrbi.

Skubinov muc-mišjak ni bil nič kaj zanesljiv sosed Kodranovih zajcev. Odkar ga je Janček zalezal, ko je ravno tresel malega rjavčka za vrat, ga ni pozdravil drugače kot s polenom, ako je naletel nanj. Tudi Lešnikarjev čuvaj Dagon ni samo dobrega nosa, ampak

tudi požrešnega gobca, da mu ga ni para v celi vasi. Edina tolažba za Jančeta je, da je kosmatin navadno priklenjen.

No, zajčki pa tudi poznajo skrbnost in dobrotljivost svojih gospodarjev. Brez strahu se jima bližajo, sicer boječe, strahopeto; jemljejo jima pa le iz rok zelenjavo, kruh in drugo hrano. Oblezejo in obvohajo vse na njiju od nog do glave. Pri Jančetu poiščejo še kruh, naj ga ima že v najbolj skriti malhi, ali pa celo za srajco. Da pa tudi Janček in Manica počneta z njimi, kar hočeta, to se ve samoobsebi. No, mučita jih ne. To bi bilo greh.

Onile dan je prišla pa tudi nad Jančka, Manico ni njune zajčke huda poizkušnja. Tako-le je bilo:

Kodranovi so imeli sicer čedno posestvo. Vendar se težko dobi denar na posestvu. Za življenje se že pridela; toda čevlji se ne obirajo s konopelj, in hlačke in suknjice in krilca ne visijo po orehih in leščevju; tudi klobukov in klobučkov ne rodi druga rastlina, kot „jurčki“ in druge gobe, pa so še tisti premajhni za Kodranovega Jančeta. Zato so pa stopili Kodranov oče vsako jesen dol v Slavonijo, da so zaslužili v hrastovih gozdih s sekiro in žago, kar je bilo treba doma za davke in opravo.

Tudi to jesen so se napotili tja dol. Toda letos jim ni poteklo po sreči. Južno vreme je dalo mnogo vode. Sava je udarila čez bregove in se razlila po hrastju. Tudi, ko je odtekla, je bilo še silno močvirno po zemlji. Na takih tleh stati dan zadnem — ni dobro niti zdravo. Zazeblo je Kodranovega očeta v noge. Mraz je šel po nogah, in potegnilo jim je na pljuča. Vleči so se morali in niso mogli več na delo. Pljučnica se jih je lotila.

„Kar domov pojdem,“ so dejali tovarišu, „dokler se morem še vsaj vleči. Ne bi rad umrl in počival tukaj. Že rajši doma, če je tako božja volja.“

Težko, težko so se privlekli domov. Seveda se je vse prestrašilo. Prišli so nenadoma. Niso hoteli strašiti s pismom ljubih svojih domačih.

„Da si le še živ!“ so zaklicali mati. „Po zdravnika grem; bo že Bog dal, da ti odleže.“

„Prav, prav, da ste takoj prišli pome,“ jih je potolažil prijazen zdravnik ob bolnikovi postelji. „Vse se bo naredilo.“

„Lepo jih imejte na gorkem! Bogobvaruj prehlajenja; in kaj boljšega, tečnejšega jim pripravite! „Tako-le piščanci bi bili prav priležni; pa kje jih zdaj dobiti?“

„Zajce, domače zajce, pa imamo, če bi bili tudi dobri,“ zinejo mati. Toda prestrašijo se skoraj, ko zazró za seboj Jančeta in Manico, ki boječe pričakujeta zdravnikovega odgovora.

„Kunce imate! Dobro, dobro! Le skrbno jih pripravite! Še ločiti jih ni od piščancev, če so dobro pripravljene. Toda le po malem naj jih uživa bolnik!“

„No, Janček, ali jih boš dal?“ vprašajo mati, ko odide zdravnik.

Nič ne odgovori Janček. Ne more. Nekaj mu je zaprlo sapo. Zajokal bi bil najrajše, pa ga je nekaj stisnilo za vrat. Ni mogel — samó debele solze so se mu ulile po licu.

Bil se je boj v njegovem srcu.

Saj bi rad dal zajčka, vse bi dal, toda v smrt! To je bilo prehudo. Seveda je prodal že katerega sosedovemu pastirju ali komu drugemu, toda ne, da bi ga bil zaklal. Zdaj pa naj ga da v smrt!

Hudo je bilo Jančku pri srcu, toda oče so le oče. Premaga se. Nič ne izpregovori; kar skoči iz hiše in je v trenutku nazaj z rjavčkom v naročju ...

„Na-te ga!“ — Pomoli zajca materi, držeč ga za dolgi uhliji.

„Si že priden,“ pogladijo mati sinčka rahlo po kodrcih, in oče ga hvaležno pogledajo iz postelje ...

Še drugega zajca je bilo treba, preden so oče toliko okrevali, da jim je šla druga jed. A tega je Janče že sam ponudil, pa saj mu bo bela zajka pripeljala iz luknje novo zajčjo družino, ko bo jela spomladi poganjati deteljica na njivi.

Ferdinand Gregorec.

Slaba tovarišija.

Lepega dne smo sedeli z babico pred domačo hišo. Kar pride po poti, ki je držala mimo hiše, star berač z leseno nogo. Stopil je k nam in poprosil kruha.

Z babico sta se poznala in sta nekaj časa govorila. Ko je odšel, nam je pripovedovala babica o njegovem življenju.

Rojen je bil v naši vasi, poleg cerkve v koči, ki je sedaj že razpala. Njegov oče je bil cerkovnik.

Peter je bil njegov edini otrok. Zato ga je oče zelo ljubil. Kar si je fantič pozelel, je dobil, dasiravno je oče težko služil denar.

Ko je Peterček malo odrastel, je stregel pri sveti maši. Oče je zelo želel, da bi bil kdaj tudi njegov Peterček duhovnik.

Ko je fantič dovršil domačo šolo, je stopil njegov oče neke nedelje popoldne v župnišče ter po mnogih ovinkih prav nazadnje omenil tudi o Peterčku in o šolanju.

Gospod župnik niso ugovarjali; obljubili so mu še pomoč.

Odtedaj je oče še bolj skrbel za Peterčka.

Delal je neprestano in skrbno shranil vsak denar, da bi mogel sina šolati.

Ko je nastopila jesen, ga je peljal v mesto. Stanovanje je dobil pri stari ženici, kjer so stanovali nekdanj tudi gospod župnik.

Hrano sta dobila, na prošnjo župnikovo, pri dobrih ljudeh.

Ko sta vse opravila, je oče Peterčka še enkrat pokrižal in je odšel domov.

Večkrat ga je potem obiskal. Tudi gospod župnik so bili pogosto pri njem.

Pridno se je učil mali Peterček, da je bil vedno prvi v šoli.

Kako je bil oče vesel, ko je prišel o velikih počitnicah z dobrim izpričevalom domov! Gospod župnik so dijačka podpirali in skrbeli zanj kot lastni oče.

V hudi zimi pa so zboleli župnik in umrli. Z dobrim gospodom je izgubil Peterček velikega dobrotnika.

To je tudi takoj občutil. Oče niso zmogli vsega, ko so komaj sami sebe živili s pičlim zaslužkom.

Vendar so mu še pošiljali toliko, da je lahko živel.

Čez nekaj let, ko je bil Peterček že gimnazijec in si je lahko že sam kaj prislužil, so mu zboleli oče.

Bili so že precej v letih in moči so jim vedno bolj pešale. Vendar umrli niso. Ko je prišel Peterček na velike počitnice domov, so oče še vedno ležali.

Soseda je hodila kuhat in opravljat, kar je bilo treba. Peterčku je bilo zelo dolgočasno doma, ker so bili oče bolni. Zdelo se mu je, da ni vse tako, kakor je bilo nekdanj, ko so bili oče še zdravi. Takrat je bilo vse bolj veselo in domače.

Najraje je Peter zahajal h krojaču v sosednjo vas. Ko mu je nekoč soseda rekla, da tam ni zanj družčina, se je Peter res nekaj dni zdržal, da ni šel, — a kmalu se ga je spet polastila želja, pa se je zmuznil na skrivnem.

Krojač Vencel se je preselil pred nekaj meseci v sosednjo vas. Bil je srednje starosti in šepav. Ljudje so pravili, da ni kaj prida. Klatil se je, kakor je sam pripovedoval — deset let po svetu.

Petru je v začetku jako ugajal. Govoril je tako pametno, da bi ga bil človek vedno poslušal.

A kmalu je postal drugačen. Jel mu je praviti o tem in onem, kar še ni nikdar slišal. Njemu se je zdelo grdo, a krojač se je smejal, da je bilo Petra sram. Potem Petra nekaj časa ni bilo k njemu. A kmalu mu je postalo dolgčas, izkušnjava je zmagala in šel je spet k njemu.

Oče in soseda sta fanta skupno opominjala, naj ne hodi h krojaču. Nekaj časa se je potem res ogibal, a kmalu je bil stari.

Približal se je konec počitnic. Peter je sam čutil, da se je v teh počitnicah precej izpremenil. Nič ni bil več tako vesel kot nekdanj.

Odšel je nazaj v mesto. Tudi tu je občutil izpremembo. Povrh še nesreča, da je prišel v mestu

med tovariše, ki niso bili na dobrem glasu. Tu se je popolnoma izpridil.

Sedaj ni bil več pridni Peterček veselje očetovo in radost učiteljev — ampak bil je leni, zanemarjeni Peter. Kolikokrat so mu oče pisali, naj se pridno uči in pusti slabe tovariše, a nič ni pomagalo.

Oče so umrli, sin pa je postal od tedaj še slabši. O počitnicah je prišel včasih k stricu v vas, a vsi ljudje so opazili, da je dečko hudoben.

Ko je bil že na višji gimnaziji, se je moral preživiti s poučevanjem. Dokler je bil priden, si je precej prislužil. Ko je pa začel sam pešati, ga ni nihče več hotel za inštruktorja.

Tako je ostal Peter sam na svetu, zapuščen, a po svoji krivdi.

Pa tudi zdaj bi si bil še lahko pomagal, če bi bil hotel. Ker o zraku in o vodi ni mogel živeti, je dobil v mestu službo v neki prodajalni. Pisal je v pisarni. Pa tudi tam ga ni trpelo.

Ko so zaslutili, da pisar izmika, sicer polagoma in malo, so ga odslovili.

Nepošten človek nima nikjer več veljave. To je čutil tudi Peter. Kjer je iskal službe, povsod so ga povpraševali po izpričevalih. A ta mu niso bila v priporočilo.

Šel je po svetu. Dolgo časa se je klatil od sela do sela. Če je dobil že delo, naj je bilo kakršnokoli, je že še živel; a največkrat je moral stradati in prositi.

Kratek čas je bil na Ogrskem paznik v graščinskih gozdih. Toda sedel je rajši v gostilni, kot hodil po gozdih. V gostilni je izgubil tudi nogo.

Začel je nekoč prepir z mladeniči iz tistih vasi. Ker so bili že vsi vinjeni, so se začeli biti s pestmi, a nazadnje z vsem, kar je komu prišlo v roko. Nekdó je pograbil Petrovo puško, da strelí v tla in stem druge prestraši. A po nesreči je privzdignil orožje previsoko, sprožilo se je in krogla je šla Petru v koleno.

Odnesli so ga v grad in poklicali zdravnika, ki mu je obvezal rano. Drugi dan so ga odpeljali v bolnišnico, kjer so mu odrezali nogo.

No, potem je začel kar nacelem prosjačiti. Delal je res težko, a šlo bi bilo že, ako bi bil hotel. Ko se je postaral, je prihajal večkrat tudi v domačo vas, ker je mislil, da se ga ljudje ne spominjajo več. A semtertja je živel še kdo, ki je vedel, kdo je bil Peter in kako jo je zavožil.

Starši so otrokom kazali nanj in deco opominjali, naj se izogiba slabe družčine. Berač Peter je bil živ zgljed izgubljenega človeka. V. Žirov.

Zvonček.

Gorek vetrec je potegnil
tam od juga čez ravan,
snežec beli je pobegnil,
prosto zopet diha plan.

Glej ga! V bregu že pozvanja,
kliče v dol: „Pomlad je tu!
druga rast šele poganja,
jaz pa že cvetim, juhu!“

Gorko solnce obudilo
v zemlji je premnogo kal,
a najbolj se je mudilo
zvončku iz premrlih tal.

Zvonček beli, rad utrgal
tvojo glavico bi jaz,
za spomin bi jo obdržal,
mlade vigredi dokaz.

A ni treba se me bati,
le pozvanjaj še glasno,
da čim preje se po trati
cvetke druge razcvetó.

K. Javoršek.

Ko bliža se maj . . .

Suho zlato trosi solnček
majhni zemlji v naročaj . . .
suho zlato: da krasneje
bo blestel veseli maj.

Da bo cvetje bolj žareče,
da bo polje kakor raj,
da bo rosa bolj blestela,
bolj šumel veseli gaj:

Zdaj ko bliža se na krilih
zlatih večnolepi maj,
ko veseli solnček trosi
zemlji zlato v naročaj . . .

Zvonimir.

Pomlad v srcu.

Bliža pomlad se cvetoča
s cvetjem in nadami;
plavalala sreča pomladna
bo nad livadami.

Deca proslavljala s petjem
krasni življenja bo maj,
ki tako hitro odide
in se ne vrne nazaj.

Oj, le veséli se vesne,
zorni otroški cvet —
enkrat pomlad ti sije —
solzna dolina je svet.

Taras Vaziljev.

Kukavica.

Moderato assai.

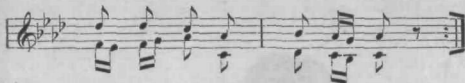
P. Angelik Hribar.

1. Ku - kaj, ku-kaj, ku - ka - vi - ca V mladem bukov
2. To pa ni prav: dru-gi pti-či Gnez-da zna-ša
3. V gnezdo vr-ne se ve - se - lo Pe-ni-ca, a
4. Ti si ven-dar pre-go - spo-ska, Ku - ka-vi-ca

ju, ku - ku!	Ve - se - lim se, lju - ba pti-ca,
jo pov - sod;	Pot-lej trud in skrb z mla-di - či!
kaj je to?	Jaj - ce v njem le-ži de - be-lo,
le - na ti;	Ne slo-van-ska, bolj fran-co-ska

Vse - lej	tvo - je	- ga	gla - sú.
Ti pa	ku - kaš	svo - jo	pot.
Mi - sli:	to bo	pa le - pó.	
Ta - ka	še - ga	se mi	zdi.

Jož. Stritar.

Nesrečni pirhi.

Ej, naš Tonček, mali Tonček,
s pirhi je trkljal;
drugi so dobili mnogo,
on pa zaigral.

Rajši bi bil Tonček pirhe
rdeče sam imel,
sam trkljal bi in igral² bi
in jih sam pojel.

Zdaj se pa takó čemerno
in grdó drži,
kakor da je drugih krivda,
ker več pirhov ni.

Boljše tisto je, kar v lastni
roki že imaš,
kakor tisto, kar le upaš,
da si priigraš.

Mokriški.

Naloga.

(Priobčil Internus)

Kako se dá iz jezika napraviti jesih?

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnji številki.)

Odgonetka zastavice v št. 3.:

Človek, ki se češe z glavnikom.

Prav so uganili: Ilesič Ljudmila, Sever Ana, Štempihar Ivana, Trdina Mara, Novak Mici, Josin Marica, učenke III. razr. na c. kr. vadnici v Ljubljani; Ditrich Milena, učenka III. razr. v Postojni; Mramor Viktor, Oswald Rud., Sušnik Alojz, Kozoglav Fr., Tanko Ign., Oblak Raf., Prah J. ž., Zore Frid., Jarc Bogomir, učenci IV. razr.; Podbevšek Ant., Smrko Al., Košak Avg., Avsec Fr., Kastelic Fr. in Stanko, Šali Andrej, Turk Jos., Marjetič Jos., Smolik Fr., Kondrič Fr., Pureber Al., Vidic Ant., Milač Rup., Fabjančič Milan, Brnard Ivan, Radovan Leop., Mušič Jurij, Ropas Milan, Schnajder Viktor, Medić Fr., Oblak Vinc., Stopar Alojz, učenci III. razr.; Kastelic Al., Rohrman Stanko, Jarc Alojz, Roth Valter, Kastelic Robert, učenci II. razr., v Novem mestu; Polanc Fr., učenec IV. razr., v Ljubljani; Javšovec Franc in Marija, učenca pri Sv. Jurju ob Ščavnici; Gebauer Viljem, učenec IV. razr. v Smihelu pri Rudolfovem; Fon Emilija in Ivo, učenca v Celju; Podreberik Stanko, Jirkič Ign., Bahovec Ivan, učenci v Ljubljani; Čížmek Aleks., Agnitsch Alojzij, Kuntarič Jožef, učenci v Novem mestu; učenke VI. razr. II. odd. pri čč. šolskih sestrah v Celju: Anka Jezovšekova, učenka V. razr. na Vranskem; Pirc Ivan, Koželj Jos., Beč Fr., Vidic F., Žagar Al., Okoren Andrej, učenci III. r., Gregorc Karl, Kosak Pavel, učenci II. razr. v Kamniku; Čuk Hrabroslav, prvošolec, Rantaša Vekosl., drugošolec, Kramar Venčeslav, Orešič Ignac, Bevc Fr., učenci V. razr. v Celju; Kimovec Angela, učenka V. razr. uršul. vnanje šole v Ljubljani; Kolarič Fr., učenec V. razr. pri Sv. Križu pri Ljutomeru; Stupan T., Petek Ad., Plemenitaš K., Supanec M., Schauperl M., Macuh M., Klampf M., Kavčič A., Menhart B. in A., Mlakar M., Bežič C., Gašperič M., Bitenc Fr., Rošker M., Plevčak M., Cvaiger M., učenke pri čč. šolskih sestrah v Mariboru; Jelovšek A., Jankovič J., Demšar J., Bahovec P., Ravnik A., Vrančič M., Pučnik M., Kalinger O., Koman C., Pirc A., Potočnik M., učenke uršul. notranje šole v Škofji Loki.